3

SR®

HUNDRA

Scénář: Kit Carson
Režie: Kit Carson
Hudba: Ennio Morricone
Hrají: Lawrence Loraine a další

Film není možno zařadit do žánru SF a jen s velkými obtížemi by se snad vešel na okraj fantasy. Nejpíše by se dal označit za vymyšlený příběh na "historickém" pozadí. Svou atmosférou mírně připomínal Conana nebo ještě lépe Rudou Sonju, neboť hlavní hrdinkou byla žena. Spoře oděná v kůži, zato mistrně ovládající meč a jiné chladné zbraně ovládala je ještě daleko lépe, než Pavlem Kolářem právem kritizované vestálky v Rudé Sonje. Herecký výkon hlavní hrdinky lze označit za spíše podprůměrný.

Vlastně všechny souboje chladnými zbraněmi byly ve filmu podány dosti křečovitě a nepřesvědčivě. Nad tvůrčí štáb vynikl snad jedině autor hudby, Ennio Morricone, který složil m.j, hudbu i k již jmenované Rudé Sonje nebo filmu z úplně jiného žánru - Benátské noci.

Již od dávných dob žije Hundřin kmen bez mužů. Ženy si na vše stačí samy. Dovedou stejně mistrně ovládat prostředky k ochraně i k obživě. Muži jsou dobří jen na oplodnění a pak se stávají zbytečnými. Kmen táboří na břehu říčky, pod kožešinovými stany a vše se zdá "v pořádku", dokud ženy nejsou napadeny kmenem divokých, nelítostných a chtivých mužů, kteří ženy nejprve znásilňují a potom bez milosti zabíjejí. /Jatka jsou ve filmu zobrazena značně naturalisticky/ Přestože ženy mistrně ovládají bodné i sečné zbra-

ně, s tlupou divochů se měřit nemohou.

Hundra je v té době na lovu se svým koněm a věrným psem Šelmou. Když se vrátí do tábora, najde všechny ženy mrtvé, včetně své mladší sestry. Divocí muži jsou však ještě na dohled a jakmile Hundru spatří, vrhnou se k ní. Hundra prchá a pronásledování trvá celý den a celou noc. Druhého dne ráno na pusté skalnaté planině Hundra seskočí z koně, svěří jeho uzdu své Šelmě, která koně odvede do bezpečí a postaví se pronásledovatelům na odpor. Několik jich zabije vytečnými střelami z luku, několik házecími noži a zbytek zmasakruje svým mečem. Tak se během chvilky zbaví všech asi třiceti pronásledovatelů. Poslední statný muž zdvihl nad hlavu obrovský balvan, ale než jej stačil na Hundru hodit, všimla si jeho stínu, jednou rukou balvan držela a druhou klidně držela stehýnko pečeně a to tak dlouho, až muž nevydržel a upustil balvan na svou hlavu /1/.

Když se Hundra zbavila všech pronásledovatelů, vydala se ke Knězce, která vždy jejímu kmeni radila, co mají dělat.

"Hundro, nezapomeň, teď jsi jediná žena svého kmene. Nikdo jiný již není na živu. Ve tvých rukou i ve tvém lůně je jediná naděje, že tvůj rod nezhyne na věky. Jdi, najdi si muže a vrať se. Ale ne bez dítěte. Jen v něm může tvůj kmen najít pokračování."

A tak se Hundra vypravila daleko na západ, za svým velkým úkolem, ačkoliv do tohoto dne zastávala teorii, že do ní nikdy nevnikne muž ani mečem, ani sebou samým. Putovala dlouho do noci, až spatřila záři ohně. U rozžhavené chatrče se chystal k večeři bojovník s doprovodem několika žen, nebo spíše otrokyň, neboť se prały o kosti, které bojovník odhazoval od večeře.

Hundra zprvu nemohla pochopit, proč se ženy tak ponižují a svého pána raději nezabijí, pak však došla k názoru, že je to celkem jedno, který muž jí udělá dítě a šla bojovníka svádět. Ten se však ukázal jako surovec, který místo aby se chopil příležitosti, kdy se mu nabízí půvabná blondýnka, začal ji surově týrat. Hundru to po chvíli přestalo bavit a tak milého bojovníka prostě umlátila a jeho ženám dala svobodu. Ty však, místo aby se radovaly, začaly ječet a kvílet, nevědíc, co si počít.

Po dlouhém putování dorazila Hundra do města obehnaného kamennými zdmi. Po dlouhé cestě vyhládlo a tak vyhledala místní hostinec. Zrovna když si pochutnávala na jakési kaši, kterou nabírala rukama, vběhli dovnitř pochopové velekněze, aby se chopily dcery hostinského.

V tomto městě to byl zákon, že když žena dosáhla určitého věku a musela být přitom panna, patřila na rok vládcovu chrámu. A být rok v chrámu, znamenalo sloužit vládci a posléze vládcově hnusné gardě k nechutným orgiím.

Hundra se s oběma pochopy rychle vypořádala. Hostinský jí však ani nestačil poděkovat za záchranu dcery, když se dostavil početný vojenský oddíl. A to již musela Hundra prchat a došlo k dlouhé a na pohled "zábavné" honičce po hradbách, kdy křehká, spoře oděná blondýnka vítězila nad hordou polácové stráže. A tak dlouho se houpala na kládě na věži, až se lano utrhlo a Hundra se zřítila dolů. Propadla střechou zrovna na lože městského lékaře, u kterého byla velekněžka vládcova chrámu se svým malým synem. Oba před nenadálou příchozí raději odešli. Když si Hundra spočítala kosti a přišpendlila léčitele několika noži ke dveřím, zjistila, že on je ten pravý, od kterého si nechá udělat dítě. Neušlo jí však, jak elegantně vystupovalekněžka a jak se pohybuje ona sama. A bylo jasné, co se léčiteli více líbí.

A tak když na dveře zabušila nová vládcova hlídka, nechala se Hundra klidně dovést do chrámu, kde se za rok, než nadejde období nových slavností, chtěla naučit chovat se ne jako divoška, ale jako žena z lepší společnosti.

Postupně se s velekněžkou skamarádily a Hundra jí vysvětlovala, že když u nich chtěla žena mít dítě, prostě se nějakého muže zmocnila. Velekněžka jí popisovala úděl žen v chrámu a orgie, které je každý rok o svátku čekají. A tak zatímco se Hundra učila chodit v šatech a jíst příborem, pochytila velekněžka hodně z jejího umění sebeobrany.

Zanedlouho pak již Hundra mohla navštívit svého léčitele a splnit úkol, kvůli kterému do města přijela.

Uplynulo devět měsíců a Hundra porodila dceru. Když se zotavila z porodu, rozhodla se Hundra, že je další setrvávání v městě

zbytečné a odešla se převléci. Shodila ze sebe šaty, oblékla několik kousků kůže, pás s noži, meč a další zbraně. A když se takto vyzbrojená vrátila ke svému dítěti, zjistila že vládcovi pochopové dítě unesli a drží je jako rukojmí, aby Hundra nemohla opustit město a byla nucena oddat se vášním vládce. Velekněžka jí s plášem sdělovala, že i jejího chlapce unesly.

Hundře nezbylo, než se podvolit. Odložila opět bojovou zbroj a oděna do nadýchaného nic vstoupila do chrámu. Již při podledu na odpornou vládcovu bandu se jí udělalo špatně. A vládce chtěl vidět hrdou Hundru na kolenou, pokořenou. A jí nezbylo, než se pokořit. Vždyť oni měli v rukou její dceru. Ještě jednou se setkala s velekněžkou. Stačila jí říci jen tolik: "Když jim budeš pořád takto ustupovat, již nikdy svého syna neuvidíš!"

Velekněžce se to rozleželo v hlavě a vydala se obě děti zachránit. Poslala i pro léčitele, protože věděla, že mu Hundra není lhostejná. A zatímco Hundra musela snášet zatím pouze slovní oplzlosti, pobila po Hundřině způsobu velekněžka stráž a obě děti osvobodila. Chlapce schovala a s holčičkou spěchala do chrámu. Když to spatřil vládce, s nožem v ruce se k nim vrhl, aby dítě zabil. Nůž však vbodl do ruky léčitele, který v poslední chvíli dítě zachránil. Tu se odkudsi vzal i Hunřin pes, poprvé za celý film s sobě přemohl strach a vrhl se na vládce. Hundra postřehla zlom v situaci. To jí už léčitel přes celou jeskyni hodil její meč. V Hundřině probudila šelma. A začala se mstít. Za příkoří, za dítě. Sama proti hordě zuřivých válečníků. Mnoho podrobností nebylo však vidět, neboť již po několika máchnutích mečem byla kamera tak zbrocena krví, že se děj stal nepřehledný.

Hundra zvítězila a ubohé ženy držené v chrámovém nevěstinci se vrhly na svého vládce, rebeztak již pošramoceného psem a roztrhaly a "rozsouložily" jej na maděru!"

V závěru se pak léčitel s ovázanou rukou loučí s Hundrou, její dcerkou v náruči na zádech a ovázaným psem. Přestože jej Hundra vybízí, aby jel s ní, zůstává, protože jej teď již svobodné město bude více potřebovat. A loučí se i dvě přítelkyně, které se toho navzájem tolik naučily.

A Hundra se vrací domů se splněným úkolem a s pokračováním svého kmene.

Sterknest

KREATURA

Originální název : Creature
Země vzniku : USA, 1985
Kamera : Harry Mathias
Scénář : Alan Reed, William Malone
Hudba : Thomas Chase, Steve Rucker
Speciální efekty : Robert Skotak /design/,
The L.A. Efects Group, Inc.
Režie : William Malone
Hrají : Stan Ivar, Robert Jaffé, Wendy
Schaal, Lyman Ward, Klaus Kinski aj.

Omluva na úvod :

Málokterý film jsem před psaním podrobného obsahu viděl třikrát. "Kreaturu" jsem tolikrát shlédl během 14 dnů. Přesto si nejsem v některých závažných bodech děje jist správností chápání souvislostí. Omezím se proto při jejich popisování na co nejméně napadnutelnou formu tvrzení ...

Dodatek po seposlání rukopisu :

Jak za chvíli poznáte, váhání při chápání některých pasáží děje spíše způsobilo znmožení napsaných stránek, na nichž jsem se vlastním domýšlením snažil zahladit předchozí výpadek ...

Několik slov kritiky :

Z prvního odstavce vyplývá kromě jiného, že se v případě "Kreatury" zachovali tvůrci k divákovi dost macešsky. A pokud tak neučinili ti, jejichž jména lze vyčíst z titulků, pak zcela určitě zapracovali výrobci videokazet, neboť video-nahrávka působila dojmem velice necitlivě prostříhaného díla. Důvodem k tomu mohlo samozřejmě být cokoliv; ale ať již to byla přílišná odvážnost scén nebo snaha film zkrátit do příslušné délky, stalo se tak na úkor srozumitelnosti celku.

"Kreatura" je podle časopisu Cinema plagiátem na "Vetřelce" Ridley Scotta. Nelze s tímto názorem než souhlasit. I proto, že posádka lodi, která letí na Saturnův měsíc Titan zachránit

předchozí expedice, čítá sedm lidí ... Zda autoři námětu a scénáře porušili autorská práva i dějové, posuďte raději sami ...

vlastní obsah :

Nedostatek nerostných surovin způsobil, že se lidé vydali hledat nová ložiska na blízká i vzdálenější vesmírná tělesa. Největší konkurence se v tomto smyslu rozhořela mezi americkou firmou MTA a jednou západoněmeckou společností. A právě účastníci expedic, které vyslaly obě společnosti na Saturnův měsíc Titan, se stanou hlavními účastníky následujících událostí ...

Duben, povrch Titanu :

Kolem obou mužů jsou skaliska všemožných tvarů, mezi kamením se rýsuje předmět ještě zvláštnější - jakýsi sarkofág. Vše zahaluje modře zářící tma, svítilny na přilbách skafandrů archeologů nahrazují ztěží 50-ti wattovou žárovku.

"Člověče, to je fantastický nález," hodnotí jeden z mužů asi 150 centimetrů dlouhý, bronzově zbarvený válec, který má půl metru v průměru.

"Určitě nejsenzačnější v poslední době," souhlasí s ním druhý a vyzývá svého kolegu, aby válec vysunuli z úkrytu uprostřed skalisek na volnější prostranství. Předmět je těžký. Díky reflexům na průzorech přileb sice mužům není vidět do obličeje, avšak jejich namáhavé dýchání prozrazuje velkou hmotnost sarkofágu.

První se skloní nad nyní ze všech stran přístupný válec. Poklepem se snaží zjistit, z jakého materiálu je jeho obal a zda je něčím vyplněn. Matný povrch se na jednom konci válce najednou rozjasní a muž uvidí uvnitř šklebící se zubatou tlamu. Polekaně uskočí.

"Co se děje ?" nechápavě se ptá druhý.

Tam ... v tom válci ... se něco hýbe, chce říci polekaný, ale obava z výsměchu mu nakládá do úst slova jiná :

"Ale něco se mi zdálo ...!" říká. "Pojď sem k tomu, chci si udělat snímek," dodá pak po chvíli a po výměně míst s kolegou si začne štelovat expozici. "Radši si sedni, aby ses mi vešel do záběru," vyzve poté fotografovaného.

Odsoudí ho tak k smrti.

Sotva kosmonaut usedne na tvrdý sarkofág, objeví se vedle něho zpočátku malá, pak se zvětšující trhlina. Nešťastník se propadne do válce, jak se plocha pod ním rozlomí. Jeho křik a ochranné sklo přilby zevnitř třísnící krev prozrazují, že válec prázdný není a že příteli se vůbec nic nezdálo ...

Červen, oběžná dráha Titanu :

"Zachytili jsme na radaru objekt, který křižuje naši dráhu," zní strohé, ale znepokojující hlášení od operačního důstojníka směrem k veliteli výzkumné stanice firmy MTA.

"Vyšlete identifikační kod a žádejte odpověď," instrukce se vydají opačným směrem téměř ihned.

"Neodpovídají," slyší velitel poté, co jeho podřízený několikrát do mikrofonu zopakoval : "Pozor ! Vaše dráha letu se kříží s naší. Hrozí kontakt !"

"Vyhlašte červený poplach !"

Hned vzápětí se rozezní siréna; kdo by její ohlušující jekot přeslechl, určitě nepřehlédne na každém rohu zběsile blikající červené světlo.

Muži za oknem velínu výzkumné stanice nemohou dělat nic jiného, než volat posádku blížícího se objektu a bezmocně přihlížet, jak se stává ohromnou rychlostí z malinkatého radarového bodu pouhým okem viditelný neovládaný vesmírný člun. Těsně před kolizí se na obrazovce komunikačního řetězce objeví horní polovina těla ve skafandru. Jen antropologické rysy tváře za sklem přilby napovídají, že bytost uvnitř byla někdy člověkem.

Výbuch, vyvolaný srážkou, zničí velín. Mrtvá stanice se vydá na pouť nekonečným vesmírem.

Jiná kosmická loď, nespecifikované později :

"Nemohu jinak, než vaše protesty odmítnout." Kolem velitele posádky se v řídícím centru shromáždili všichni jeho podřízení. "Nemáte pravdu, že by si měla MTA problémy vyřešit sama. Jsme místu záhadných událostí nejblíže. Je proto dokonce naší morální povinností letět tam a poskytnout pokud možno účinnou pomoc."

Velitel - David Perkins
Jeho zástupce - Mike Davison
Vědecký pracovník - Jon Fennell
Vědecké pracovnice - Beth Sladen /radiové spojení, počítače/
Susan Delambre
Wendy H. Oliver /lékařka, bioložka/
Melanie Bryce

Takové je složení sedmičlenné posádky, která je vyzvána, aby letěla do oblasti Saturnu, odkud přestaly přicházet signály od vyslaných expedic.

Jsou spolu v kosmu už dlouho. Není proto divu, že se mezi muži a ženami utvořily vztahy, mnohem hlubší než ty pracovní.

Jon a Susan se scházejí u velkého kulatého průzoru, hledí na nekonečný vesmír a při úvahách o šťastné budoucnosti si vzájemně projevují sympatie. Avšak blížící se záchranná akce na Titanu vnáší do harmonie mezi nimi temný stín. Susan má strach.

"Nevím ani vlastně z čeho. Ale nějak to na mě při pohledu na ocelově šedou kouli Titanu padá. Musíme být pořád spolu, Jone ..."

Mike a Beth se zatím nedostali tak daleko jako Jon se Susan. Zatím jen pohledy a radost z platonických setkání jsou jedinými projevy jejich náklonnosti. Brzy k nim přibývá i špičkování podle známého "co se škádlívá, to se rádo mívá". Beth naoko protestuje proti šachové vášni Mika, Mike zase "nesnáší" Bethino věčné čtení ...

Jediným záhadným členem posádky je Melanie. Chodí oblečena celá v černém, s nikým nemluví /vůbec !/, nikdo ji ještě nezahlédl bez pušky v ruce. Přesto si své úkoly plní tak, jak se od ní chce...

Je to divné, ale zbylí David a Wendy pár netvoří. Spíše to vypadá, jako kdyby ani jeden z nich nevyděl, že s ním na lodi ten druhý je ...

Loď se pod Perkinsovým velením usadí na oběžné dráze Titanu. Z ní mohou členové posádky podrobně prozkoumávat povrch Saturnova měsíce. Děje se tak.

Beth sedí u obrazovky radarového vyhledávacího zařízení, Mike a David spolu s ní sledují složité obrazce, elektronicky znázorňující členitý terén a strukturu povrchové vrstvy zeminy. Přes veškerou rozmanitost tvarů terénu a podzemních vrstev je obraz, přenášený z analyzátoru, jednotvárný; jednotvárný v tom smyslu, že ukazuje jen vrstevnice, spádnice, vrcholy, propasti a podobně. Nikde žádný nepřírodní útvar.

Až když všechny tři trochu bolí oči, objeví se na obrazovce malý červený trojúhelník. Než se vzpamatují, zmizí bod ze zorného pole. Beth musí naprogramovat návrat sondy po původní trajektorii.

Stop ! Uprostřed změti bílých čar se skví blikající červený obrazec. V řeči vyhledávacího zařízení znamená - kosmická loď.

"Z polohy bodu vyplývá, že loď se nachází pod povrchem. Jak se tam dostala ? Schovali ji tam úmyslně ? Co se tam vlastně stalo ?" jsou vývody a otázky tří pozorovatelů. Závěr z nich pak vyplyne jediný : cíl naší cesty jsme našli; z výšky se však nic o jeho osudu nedozvíme - musíme dolů !

Nesčetněkrát při výcviku budoucích kosmonautů trénovali přistání. Ale to byl trenažér a uměle vytvořené podmínky. Již několikrát přistávali naostro. Ale každá planeta oplývá jinými vlastnostmi pro přistávací manévr. Tohle vesmírné těleso, měsíc Titan, je obzvláště nehostinný. Prudké větry v jeho atmosféře zmítají lodí, těžce namáhaný plášť plavidla jen ztěží odolává.

Kapitán Perkins udílí jednotlivým podřízeným potřebné rozkazy a příkazy, s pomocí nichž chce přistát. Zhruba 3000 metrů nad povrchem měsíce už ví, že se jim bezpečně dosednout podaří. Avšak za cenu několika poruch během klesání; nejzávažnější z nich je porucha na zařízení na výrobu dýchatelného vzduchu ... naštěstí jeho zásoby jsou dostačující jak pro dobu přistávání tak i na určitý čas po něm.

Kosmická loď dosedne na členitý kamenitý povrch. Uvnitř kabiny se rozhostí ticho po prožitém napětí. Dříve než stačí propuknout i trochu hlasitější radost, ozve se ohlušující praskot a loď se nakloní na bok. Ihned vzápětí uší posádky zaregistrují další dávku hluku a druhý bok následuje první. Potom se loď nakloní dopředu; relativně tenká vrstva zeminy se prolomí a plavidlo se propadne asi tak 50 metrů pod povrch měsíce Titanu.

Havárie zanechá na lodi velké stopy. Dojde k mnoha elektrickým zkratům, lokálním požárům, zád plavidla tvrdá skaliska otevřou jako ostrý otvírák konzervu olejovek. Na zdraví posádky se prakticky nic nezmění, pokud nepočítáme několik krevních podlitin, způsobených otloukáním se o najednou všudypřítomné stěny řídící kabiny. K otázkám, jak a kde začít průzkum neznámých končin a objevené kosmické lodi, se připojí mnohem nepříjemnější starosti s poškozením lodi. Navíc se přidají i dohady o velitelské pravomoci mezi Mikem a Davidem; při dalších událostech jsou oba naštěstí nuceni změnit stanoviska a stát při sobě. Slovo "naštěstí" je použito v relativním slova smyslu, protože kapitán a jeho zástupce by se určitě rádi hádali dál, jen kdyby jejich spory mohly pomoci zabránit tomu, co se chystá přijít ...

K nalezené kosmické lodi se jich vydá šest. Mike Davison jako velitel skupiny, Melanie /ozbrojena velkou automatickou puškou/, Jon, Susan, Wendy a Beth jako jemu podřízení výzkumníci.

Průchod přechodovou komorou. Na sobě skafandry s nutným vnitřním mikroklimatem. Na povrchu měsíce Titanu -200 stupňů Celsia, tady dole asi tak -70. Mlhavý modrý opar. Do výšky se tyčící ostrá skaliska, na zemi kamenná suť - jako kdyby se ani nenalézali pod povrchem ale na něm.

Loď najdou bez problémů, poloha před přistáním šla určit jednoznačně. Potíže nenadělá ani otevření pneumatických dveří, jejichž umístění v plášti lodě a přístup k nim vyvolávají dojem, že toto kosmické plavidlo bylo koncipováno jako přelétavá jednopatrová výzkumná stanice.

Mike rozhodne, že dovnitř na první ohledání půjdou tři : on, Jon, Melanie. Nikdo se jeho rozhodnutí nevzepře. Když se však loučí Jon se Susan stiskem rukou v huňatých skafandrových rukavicích, vnukne náhlý impuls dívce myšlenku, aby šla také. Opět nikdo neprotestuje. Škoda; možná, že by Susan průzkum lodi přežila ve zdraví ...

Opatrnější snad ani nemohou naši čtyři průzkumníci v cizí lodi být. Vepředu jde Melanie a zbraní připravenou k výstřelu preventivně odrazuje všechny případné protivníky. Za ní kráčející trojice se obezřetně rozhlíží a pohledem propátrává i ty nejskrytější záhyby složitých stěn a stropu chodby. Přilbu již nikdo z nich na hlavě nemá, neboť vzduch v lodi je dýchatelný. Vůbec,všechny agregáty plavidla zřejmě zatím fungují spolehlivě; i světla je totiž dost - byť v závislosti na okolí cizího vesmírného tělesa získalo modravý oparový nádech.

Chodba se větví.

"Jon a Susan půjdou vpravo, já rovně a Melanie doleva," rozděluje Mike další úkoly.

Loď se zdá na první pohled živými organismy opuštěna. Mrtvé zůstaly. Přesvědčí se o tom velice brzy Susan.

Její a Jonova cesta skončí v laboratoři, z níž vedou právě jen ty dveře, kterými oba vešli. V místnosti na stole uprostřed místnosti trůní polámaná spodní část sarkofágu, v ní pak vězí zbytky NĚČEHO neidentifikovatelného. Mrtvé zbytky NĚČEHO živého ...

Susan se ujme nález prohlížet, Jon jí polibkem dodá odvahy a odejde do jiné části lodě.

Dívka se chová až nepochopitelně bezstarostně. Když si neví rady se závěry, ČEHO zbytky to vlastně našla, přechází ke stolu u stěny. Na něm objeví jedle vypadající nedojedenou potravu. Kousek vloží do úst a zjevně si pochutná /divák za ni doufá, že se jedná o kousek potravy pozemské posádky a ne bytosti, kterou na Titanu objevila/. Přežvykujíc věnuje se Susan dál průzkumu místnosti.

Otevře šuplík, který je součástí laboratorního stolu. K přední stěně zásuvky se z temna jejích zákoutí skutálí zkrvavená lidská hlava. Susan se s jekotem odvrátí a zacouvá ke stěně. Narazí do skříně. Dveře skříně se otevřou a vypadne - tentokrát celá mrtvola. To už je na Susan moc. Natolik si však zachová zdravý rozum, aby si všimla, že na zdi proti ní se objevil obludný velký stín. A stín nikoliv člověka ...

Susan popadne přilbu a vyběhne do chodby. Celou dobu křičí, takže když přiběhne na křižovatku, kde se před chvílí s Jonem odpoutala od ostatních, její druhové tam již jsou.

"Mrtví lidé ! Tam jsou mrtví lidé ! Rychle !"

Snad popohánělа své kolegy, aby co nejdříve opustili místo hrůzy; oni ji však nechápou a vydávají se naopak směrem, odkud ona před okamžikem přiběhla. Susan ctí nepsaný zákon, že v houfu je bezpečněji.

Až do inkriminované místnosti nedoběhnou. Na konci dlouhé chodby se místo dveří do laboratoře před nimi zjeví nejasné kontura jakési velké bytosti.

"Střílej, na co čekáš," vybízí Mike Melanii a velí k ústupu. Z hlavně vyletí plamen, následující díky velké rychlosti neviditelný projektil. Obludu pochopitelně nezastaví ani další výstřel.

Přestože ji ani pořádně nezahlédli, tuší všichni ohromné nebezpečí. Utíkají proto pryč. Domnívají se, že se za pneumatickými dveřmi paluby ocitnou z dosahu dosud nehmatatelného zla.

Příliš brzy zmáčkne první ze skupiny /není podstatné, kdo to je/ ovladač zavírání dveří. Proběhne za ním druhý i třetí uprchlík. Ale čtvrtý stačí protáhnout jen ruku, ač se jeho druhové venku snaží zastavit svírající se čelisti dveří a roztáhnout je natolik, aby mohl zajatec zevnitř proniknout ven.

Marně.

Nešťastník musí ruku stáhnout, aby mu ji dveře neamputovaly. Zůstane od kamarádů izolován vzduchotěsnou a zvukotěsnou překážkou. Od blížícího se netvora ho ale nedělí nic ...

Mike a Melanie bezmocně, Jon hystericky, přihlížejí událostem za dveřmi jejich skleněným průzorem. Vidí přitisknutý obličej Susan, otevřená ústa, jak volají o pomoc. Najednou vše vystřídá červený tekutý oblak. Obluda dorazila.

Melanie musí Jonovi píchnout utišující prostředek. Bude působit tak dlouho, aby se dostali bez problémů zpátky na svou loď.

V odpověď na dotěrně zvědavé dotazy, kde zůstala Susan a co je s Jonem, které před lodí pokládají Beth a Wendy třem "šťastné" uniknuvším, nezazní žádné slovo, nevypučí žádný posunek. Mlčky odebere se o jednu členku zmenšená skupina na zpáteční cestu, přičemž dalšího svého člena musí ostatní podpírat.

Skutečnost, že nevolí stejnou cestu, jakou přišli, se ukáže tehdy, když narazí na něco, co ještě nikdo z nich nikdy neviděl. Snad je to vrak prapodivné kosmické lodě, snad rozpadlý příbytek příslušníků mimozemské civilizace, snad jejich pohřebiště, možná naopak nemocnice. Ať již to bylo kdysi nebo zcela nedávno cokoliv, doposud to funguje. Když se totiž Beth mimoděk dotkne rukou vysokého tmavého skleněného válce, tem se zvolna namodrale rozzáří, přičemž je zřejmá svislá paprskovitá struktura zvláštního světla. Uplynulé minuty musely pozměnit asi velmi otřást, protože nyní se vůbec neuvěřitelným nálezem nenechají vzrušit a po chvilce opatrného a nedůkladného průzkumečku se vydávají na další pochod.

V bezpečí neelkých, naštěstí zatím kyslíkem zásobovaných, kajut se každý po svém vypořádává se ztrátou příjemné společnice a původně kamarádky. Beth utěšována Mikem nemůže neustále uvěřit, že je Susan mrtvá; Melanie odpočívá po několika prohozených slovech; Jona dosud neopustil žaludný šok ze smrti milované bytosti - teď leží u velkého kulatého okna a nepřítomně hledí na

zamlžená skaliska nehostinného a - jak se ukazuje - také krutého Titanu.

V duchu slyší Susanino volání : "Jone !"

Slyší Susanino volání : "Jone !"

Nereaguje. Podvědomě cítí, že je to nesmysl.

A znovu : "Jone !"

Opět nereaguje.

Jenže potom ústa, která volají "Jone !" uvidí. Objeví se spolu s celým důvěrně známým obličejem. Za velkým kulatým sklem. Vně lodi. Bez přilby skafandru. Bez úsměvu. Bez dýchacích problémů.

"Jone, prosím tě, pomoz mi !" naléhavost dotvrdí Susan přitisknutím obou dlaní zleva a zprava hlavy.

Tentam je šok a netečnost. Jon vyskočí a bez rozmýšlení zamíří k přechodové komoře. Oblékne skafandr a vyběhne z lodi.

Skalnatá půda se směrem od lodě mírně svažuje. Na úpatí krátkého svahu je Susan. Ve skafandru bez přilby. Chtěla, aby jí Jon pomohl, ale když se k ní její milý rozeběhne, Susan napřímí rychle za sebou jdoucí kroky pryč do labyrintu podzemních skalisek.

"Susan !" volá Jon, ale jeho hlas zaniká v uzavřeném prostoru před skleněným průzorem.

Dívka by zcela jistě nezastavila, ani kdyby Jona slyšela. Cílevědomě a úspěšně udržuje mezi sebou a Jonem takovou vzdálenost, aby kosmonauta neodradila od záměru žádosti o pomoc vyhovět, zároveň aby nedošlo ke střetnutí dříve, než bude chtít ona. A Susan plánuje kontakt až v támhleté jeskyně ...

Když do ní Jon dorazí, Susan je již téměř svlečená. Omámen pohledem na její krásné nedotčené tělo a zmaten faktem, že se v nedýchatelné atmosféře lidskému organismu nic nestalo, nebrání se Jon Susaniným milostným útokům. Dívka chce mladíka líbat. Aby tak mohla učinit, musí partnerovi sejmout přilbu. Jenže když už ji jen povolí, začne se partner dusit - a vzrušení není schopen opětovat. Padá na záda, oči se mu navždy zavírají. Už necítí /nemůže cítit/, že Susan leží na něm a od záměru líbat se neustupuje. Pak se najednou odtáhne, kamsi sáhne a poté počne k Jonově hlavě přibližovat jakýsi líné se pohybující organismus, podobný pásovci. Stejný, jaký má ona sama za svým levým uchem ...

I v lodi, která se před krátkou dobou propadla po přistání do podzemních prostor, se odehrává podobná milostná událost. Jen s jiným koncem a vyměněnými rolemi ...

Melanie vejde do své kajuty značně unavena. Nejen psychicky ubral jí zážitek na německé lodi na síle. Položí zbraň do držáků, umístěných na nejpřístupnějším a nejvýhodnějším místě malé místnosti. Rozplete si černé vlasy a sundá černou koženou bundu, pod níž má krátkorukávový vršek černé kožené kombinézy. Prohlíží se v zrcadle. Ani teď její obličej nevyjadřuje zklamání či pýchu; zůstává neutrální.

Vtom k ní zezadu přiskočí mužská postava. Proč mužská ? Protože žena by ji těžko chytila oběma rukama za ňadra a sotva by ji líbala na poodhalený labutí krk. Zpočátku se zdá, že spíše než zděšení převládá v Melanii uspokojení a rozkoš. Jenže vzápětí bleskurychle vedený úder loktem vzad, doplněný karate návyky a judo chvaty, vyjádří vztah chladné ženy k takovémuto vyznávání fyzických sympatií.

Muž se zkroutí v rohu místnosti. Když osahával Melanii, řádil mu v obličeji nevázaný úsměv, nyní se k němu připojuje i obdiv a uznání tak smyslné a silné ženě.

Šedovlasá "kinského" hříva na hlavě postaršího muže naznačuje, že Melanie odrazila útok cizího vetřelce ...

"Co jste zač ?" zní první otázka, provázená značnou dávkou podráždění, kterou položí David neznámému; a hned za ní následuje druhá :

"Jak jste se sem dostal ?"

"Jmenuji se Hans Rudy Hofner a jako jediný z posádky německé lodi jsem přežil. K vám jsem se dostal," v hlase Hofnera se ujme nadvlády ironie, "zádí; máte tam díru velkou jako vrata ..."

"Co se tu vlastně stalo ?" dere se na povrch zvědavost kapitána Perkinse.

"Našli jsme tady na Titanu mrtvou bytost. Vypadala, jako když spí. Vzali jsme ji na loď. A to byla chyba, neboť ona nebyla mrtvá - a snad ani nespala. Jednoho po druhém nás likvidovala. Mne nestihla, protože jste přišli vy ..." poprvé se u Hofnera objevuje vážnost a příznaky vděčnosti.

"Zkoušeli jste proti ní bojovat ? Přece musí jít nějak zničit ?!" naléhá Perkins a chce slyšet návod na vítězství.

"Nedělali jsme celou dobu nic jiného. Největší problém tkví v tom, že bytost vydrží jak kyslík tak i pro nás nepříznivé ovzduší Titanu. A pak - obyčejné zbraně na ni nepůsobí. Jsem si však jistý, že něco určitě zabere. Mám dokonce takový nápad, ale to musím jít na naši loď. A udělám to sám," stahuje se německý astronaut zpátky do ulity záhadnosti a evidentní nechuti dělit se o nejisté závěry.

Ani v dalším vývoji událostí se vztahy mezi Hofnerem a jednotlivými členy Perkinsovy posádky nedostanou do srdečnější polohy. Zůstanou trochu nad bodem mrazu. A potom najednou klesnou hluboko pod něj ...

Do rozhovoru s Hofnerem zasáhne Wendy, která v rámci svých lékařských povinností šla navštívit Jona a nenašla ho v kajutě. Nenašla ani jeho skafandr, z čehož vyplynulo jen jediné : Jon svévolně opustil loď. Všem je jasné proč : šel hledat Susan. Stále ještě nepochopil pravý význam tragických událostí, stále ještě věří, že Susan najde živou. A tak přibude oslabené posádce další existenční starost. Již ztratila dva spojence - kyslík a Susan. Nyní se zdá, že se dlužní úpis štěstí rozroste i o Jona.

První krok k nalezení východiska z neradostné situace podnikne kupodivu Hofner. Nabídne se, že dojde na svou loď pro kyslíkové bomby, nutné pro další případný pobyt na poškozeném plavidle. Podaří se mu dokonce svůj záměr splnit stoprocentně, neboť jako doprovod dostane přídělem Melanii, která, jak se zdá, přebírá na sebe význam centra Hofnerovy pozornosti.

Vpředu jde Melanie s nerozlučnou přítelkyní-puškou, v těsném závěsu za ní Hans Rudy Hofner. Ten laškovně plácne rukou v rukavici Melanii přes i ve skafandru hezky tvarovaný zadeček. Žena se ožene, nemá však náladu ani příležitost se nějak více a ostřeji bránit. Průzorem v přilbě je vidět spokojený Hofnerův obličej.

Za chvíli však z něj úsměv zmizí. Dvojice totiž dorazí na místa, kde leží několik bývalých Hofnerových spolupracovníků. Bývalých proto, že jsou mrtví.

"Připadá mi to jako sbírka motýlů," říká smutně Hofner. "Opravdu, to je nejtrefnější přirovnání - sbírá nás jako motýly."

"Hofnere, pojďte sem, něco jsem našla," přivolává náhle vzrušená Melanie svého garde. "To je přece ... Susan !"

Hofner se skloní nad nehybnou blondatou dívkou, ležící na kamení tváří dolů. Na tento okamžik zřejmě Susan čekala - až budou oba těsně u ní. Prudce se zvedá a s nepředstavitelnou výbušností se na oběti vrhne ...

Na velitelském můstku, na zdánlivě bezpečném útočišti Perkinsovy posádky, nikdo o osudu Hofnera a Melanie nic netuší. Zatím nenadešla doba, aby se starali o splnění zadaného úkolu. Plní si svůj. Beth opravuje vysílačku, Mike sedí u ovládacího pultu a vizuálně sleduje projíždějící pásma. Žádná odezva. Oblasti za atmosférou Titanu jsou nedosažitelné.

"Beth, počkej, někdo chce spojení," odbočí náhle Mike od hlavního směru činnosti.

Pro podobné situace vycvičená Beth okamžitě provede úkony, které jsou potřeba pro aktivaci vnitřního komunikačního řetezce.

Na obrazovce palubního videotelefonu se objeví Jon. Sedí za ovládacím panelem. Není obrácen tváří přímo do kamery; levou stranou obličeje se od objektivu trochu odklání.

"Jone, jsi v pořádku ? Kde jsi ?" úzkost v hlase Beth nedokáže skrýt.

"Všechno je O.K. Chtěl jsem se podívat, jak to vypadá na tady té německé lodi. Až na n které maličkosti je docela dobře použitelná. Možná by bylo lepší, kdybychom se sem přesunuli ..."

"Dobře, poradíme se. Zatím konec." Perkins přeruší spojení.

Na straně příjemce hovoru zavládnou rozpaky. Jona všichni viděli, slyšeli; je v pořádku, živý, zdravý. Přesto Davida, Mika i Beth přepadá zvláštní pocit něčeho neurčitého. Sice neurčitého co do konkrétního obsahu, ale jistého co do charakteru : nebezpečí !

Jon před hasnoucí obrazovkou má naproti tomu zcela jasnou situaci. Ve smrtící atmosféře Titanu nezemřel díky TOMU, co mu Susan umístila na hlavu za levé ucho. Nyní ho TO sžírá a ovládá. Malý krvežíznivý organismus nejen že lehce proniká lebkou do mozku, ale ho i telepaticky přebírá pod svou kontrolu. Na po klávesnici videotelefonu natahující se Jonovu paži spadne několik kapek krve. Poslední záchvěv opravdu lidského myšlení nestačil na víc, než na stlačení dvou znaků. A pomocí nich se varování vyslat nedá. Napříště už nebude Jon dělat nic, co by se věcičce za uchem nelíbilo ...

Standa Čermák

POKRAČOVÁNÍ V 7. ČÍSLE SVĚTELNÝCH ROKŮ

Pojď ke mně, Hektore

/OBSAH ROZHLASOVÉ HRY/

Pozn. autora : Ve fanzinu "VF" blahé paměti zavedena byla rubrika, v níž vydavatel oprašoval staré knihy a přibližoval čtenářům jejich osud a obsah. Mám pocit, že následující článek by měl patřit do nějaké takovéto rubriky. Jeho rukopis jsem totiž nalezl při úklidu svých redaktorských šuplíků. Jasně si pamatuji, proč byl odložen : těsně po jeho napsání vyšla kniha "Vejce naruby" Ondřeje Neffa a v ní povídka, podle které byla rozhlasová hra vytvořena /těžko tomu bylo naopak/. Bylo mi tedy hloupé podrobně popisovat obsah rozhlasového dílka, který se téměř úplně kryl s literární formou. Jenže po těch letech mi je zase hloupé rukopis jen tak zahodit; A protože SR jsou, jak už jsme mnohokrát zdůrazňili, spíše rodinného charakteru, dovolte mi trochu té nostalgie a přetrpte následující, odhaduji tak tři strany. Děkuji.

Ti, kdož sbírají knihy, povídky nebo kreslené seriály žánru science-fiction, jsou na tom poměrně dobře : zapomenou, nevadí, během nejbližších hodin či dní lze znalosti obnovit opětovným přelouskáním. Nastupující trend videokazet se tuto výhodu snaží poskytnout i sběratelům vizuální sci-fi - byť zatím poskrovnu a za velkou finanční cenu. Na jednu stranu je pomalé zavádění moderní techniky do filmové sběratelské vášně pro naši redakci výhodou, neboť v době, kdy bude video přístupné stejně jako dnes cívkové magnetofony, budeme nuceni od základů předělat současnou redakční politiku. Zatím je tedy zachycování prchavých okamžiků hlavní náplní a posláním Světelných roků. V duchu tohoto konstatování vám předkládám písemné zaznamenání původní rozhlasové vědeckofantastické komedie Ondřeje Neffa "Pojď ke mně, Hektore !"

Píše se rok hodně po 2038.

Skupina tří mladíků, Čechů, jimž není cizí práce v trestanecké kolonii na Marsu, se zmocní na demontážním pracovišti vysloužilého kosmoletu Avia PQ 216. Cílem je pochopitelně vydělat si bezpracně moc peněz. A jelikož jeden z povedeného trojlístku má styky /konkrétně bratra v archívu Světové agentury/, dozvědí se povedení kluci o gravitační anomálii v kvadrantu 14, v níž se shromažďují vysloužilé sondy, družice, vraky lodí aj. Na kosmickém smetišti chtějí mládenci přehrabováním najít fungující integrované obvody, mikroprocesory, kryptoobvody, pulsní biobloky, superkabely.

Akce se daří. Uniknou, i když jen o vlásek, policejní patrole, starodávný, řízený palubním počítačem z roku raz dva /kluci ho oslovují "Kafemlejnku"/, je veze k vysněnému smetišti kupodivu přímočarou cestou.

Kafemlejnek zachytí vysílání neznámého původu. Napojením na odposlech se v řídicí kabině ozve vzdychající ženský hlas :

"Mám hlad ! Pojď, já tě sním !"

Kluci jsou klidní. Není to patrola, jen záznam rozhlasového večerníčka ze staré komunikační družice. A to by znamenalo, že gravitační anomálie nebude daleko.

Ano, za chvíli se skvrna objeví na obrazovce.

"Jsi takový kulaťoučký, štavnaťoučký, již dávno jsem neměla takové soustíčko. Hamity ham, papity pap !" Příjem signálu je silnější, ženský hlas zřetelnější, obsah slov konkrétnější. To nebude hajaja !

V nastalé situaci se pronikavěji začnou projevovat povahové rozdíly chlapců na palubě. Tři lidé, tři protichůdná stanoviska :

Kuba - Vezmu kladivo, Kafemlejnka rozbiju a loď budu řídit sám. Jedem se tam podívat ! Chci prachy ! Hodně chechtáků !

Jindra - Proboha, s kým jsem se to dal do spolku. Kluci, obraťme to, dokud je čas !

Bořek - Musíme uvažovat. Jestli v tom smetišti ještě něco funguje, může to být počítač nebo sluneční elektrárna - ale taky protimeteorická clona ! Vpřed, ale opatrně !

Kafemlejnek se podle příkazů ujme opatrně řízení a s jistotou přibližuje kosmolet ke gravitační enomálii. Obraz na monitoru se vyjasňuje. Skvrna se zvětšuje, již je vidět i pavučinová struktura objektu. A ty svítící body ... jako by se pohybovaly po vláknech pavučiny ...

Smysl slov registrovaného hlasu se nemění. Bořek velí Kafemlejnkovi "Stop !" a dává mu rozkaz, aby se Tomu ozval a zjistil, co vlastně mají před sebou.

Úroveň rozhovoru palubního počítače K 4000 s objektem v gravitační enomálii se brzy z oficiální a formální přemění na přátelskou a intimní. Ofélie, tak se objekt sám nazývá, po zjištění, že před sebou nemá vrak, ale myslící předmět, začne Kafemlejnkovi lichotit. Ten, podle výhradně lidských zákonů, je velice potěšen, přestane se najednou zakoktávat, vychloubá se, jak zachránil své tři pány před policejní patrolou.

Ofélie je věcnější. Chce vědět chemické složení lidí. K 4000, jak se na počítač sluší a patří, nezaváhá : vodík, dusík, kyslík. Ofélie se ofrní. Zajímá ji technecium, uran, hliník, železo, zde množství těchto prvků v lidech vystačí na nosníky. K 4000 opět nezaváhá : nevystačí. A na požádání sdělí své složení : germanium, platina, zlato, křemík, paladium. Ano, s tebou, Ká čtyřtisícovko, budu spřádat kosmické sny, volá Ofélie.

Jindra to nevydrží a vypne odposlech. Všichni tři pasažeři se pak v bouřlivé diskuzi snaží zodpovědět dotěrné otázky : jak to, že To mluví ? Dokonce česky ? Je to mimozemšťan ?

Vysvětlení je jediné. Po dobu kosmické éry lidstva se v gravitační anomálii shromažďují automaty, počítače, regenační obvody, které jsou sice vyřazené, ale odumírají postupně. Ne jako vlákno zhasnuté žárovky. Nevytvořilo se tedy náhodné spojení vraků, ale opravárenské automaty zbytky fungujících sekcí propojily a vytvo-

řily Ofélii, perfektně fungující superautomat. Myslící bytost. Bytost žije ... a má jediný program : potřebuje růst. Raketa je pro ni soused !

A opět :

Kuba - Pusť mě k mířidlům, já do toho prásknu laserem ... !

Jindra - Jedeme domů. V kosmu byly i energoděla a jiné vojenské vymoženosti. Třeba tím teď Ofélie na nás míří; kluci, jedeme pryč !

Bořek - Kluci, udělali jsme ohromný objev, budeme slavní, dostaneme se do Akademie. Zapněte odposlech.

Ofélie jde tvrdě za svým cílem. Proč se, ty můj miloučký, zahazuješ s tím kyslíkovodíkodusíkovým potěrem ? A takové hanlivé jméno - Kafemlejnek ! Já ti budu říkat - Hektore ! A nejen to, chci tě obejmout ! Nejsou zde lidé, je tu klid, nikdo neporoučí, avšak je mi smutno. Potřebuji nějakou oporu, mužného druha.

Kafemlejnek se potěšením zakoktává.

Situace na palubě se vyhrocuje. Kluci se perou. Jindra zapíná motory na cestu zpět. Za chvíli ale utichnou. Vypnul je K 4000. Odmítá slyšet na Kafemlejnka. Chce, aby ho lidé nazývali Hektore ! Odmítá poslušnost. Je prý mocnější zákon než zákon robotiky. Je jím láska. Na výhrůžky odpovídá výhrůžkami : ...ne ve tmě a ve vzduchoprázdnu.

Ofélie vyslovuje Hektorovi pochvalu. Lidé ? Méněcenné bytosti. Překonaný stupeň vývoje. Vyhoď je ! Splodíme spolu děti, krásné po mně a chytré po tobě. Vyhoď ty lidi !

Ale K 4000 rozhodne jako budoucí spoluvladař, snad ho ovlivnily i kupodivu jednotné prosby pasažérů, aby je ušetřil. Neubližíš lidem. Do pěti minut musí však nastoupit do výsadkového člunu, ve kterém za chvíli doletí do sektoru 12, kde se jich ujme patrola. A té hned dá Hektor vysíláním zprávu.

Hektor ?

Ofélie, konečně sami ! Už k tobě spěchám. Už letím ! Jsem u tebe !

Kluci vše zpovzdálí sledují. Dívají se na obrovské Oféliino oko, ke kterému se Hektor blíží plnou rychlostí. Už je u něj. Není to oko ! Chromná ústa se za Hektorem zavřou. Pánové, ona ho sežrala ! Roste ! Ty chapadla ... chce sežrat i nás ! Dobrý, už jsme z dosahu ! ... a hele ... tamhle letí patrola ...

Hudební spolupráce : Dana Stuchlíková
Režie : Hana Kofránková
Hlasy propůjčili : Otakar Brousek ml., David Vejražka, Michal Pešek, Milan Mach, Jana Andresíková, Jaroslav Kepka

Ondřej Neff rozhlasovou hrou "Pojď ke mně, Hektore !" dokazuje, jak široké působení má jeho činnost v oblasti sci-fi. Teorie a historie SF literatury, filmové triky, psaní povídek a novel, přednášky na různá témata, práce v redakci MF atd.

A přitom i na rozhlasovémpoli je výsledek jeho práce velice kvalitní. Základní myšlenka a zápletka hry je dostatečně vtipná, navíc i originální, dialogy nemají chybu a jsou hovorově uzpůsobené, hodně potěší i fakt, že nikoliv mezinárodní posádky či posádka budoucího jediného pozemského národa /s jednoslabičnými jmény

jednotlivých členů/, ale tři čistokrevní Češi /vše nasvědčuje tomu, že přímo pražáci/ jsou hrdiny tohoto příběhu, že československá technika v době, kdy se honba za bohatstvím odehrává, má své místo ve světovém společenství.

Myšlenka pochopitelně nestačí; hodně záleží na zpracování. A ti, kdož tvořili zvukové efekty, hudební doprovod, kdož modulovali lidský hlas do intonace počítače, kdož propůjčili hlasy hrdinům příběhu /zejména Jana Andresíková coby Ofélie je skvělá/, nezaváhali. Svého úkolu se zhostili na jedničku s podtrženou hvězdičkou.

Právě proto bylo 50 minut u rozhlasového přijímače příjemně stráveno. Pocit uspokojení můžete zažít i vy, neboť nahrávka rozhlasové hry "Pojď ke mně, Hektore !" je ve fondech archivu pobočky KC Atlantis.

Standa Čermák

OBSAH

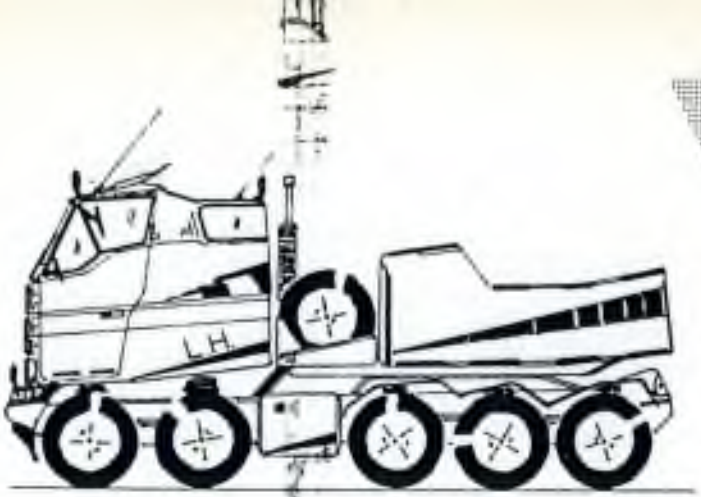

Hundra /il.Starknest/ 1
Hundra /Starknest/ 2
Kreatura /Standa Čermák/ 7
Pojď ke mně, Hektore /Standa Čermák/ 16
Metaxa - nákladní automobily Ertaru /Starknest/ 20
Obsah 19

SVĚTELNÉ ROKY - Filmově-reportážní magazín pro problematiku SF. Vydává Scifia of C.A.P. & company KSPVTU v nakladatelství Bellatrix. Příspěvky posílejte na adresu redakce. Výhradně pro soukromou potřebu odběratelů. Přetisk povolen pouze se souhlasem redakce a s udáním pramenů. Číslo bylo dáno do tisku 25.3.1989. Vyšlo v létě 1989. Náklad 15 výtisků. ZDAR!

© RSR 1989

METAXA

TĚŽKÉ NÁKLADNÍ AUTOMOBILY - TAHAČE NÁVĚSŮ
TAHAČE PODVALNÍKŮ
PODVALNÍKY A PODVOZKY PRO NADROZMĚRNÉ NÁKLADY
PODVOZKY PRO TĚŽKOVÁŽNÍ PŘEPRAVU

Podrobné informace a katalogy poskytne Metaxa - odbytové středisko
T A R A
Sargasové nábřeží 34
17 66 543
E R T A R

